

Direktivet vedrører navnlig spørgsmålet om morarente i tilfælde af forsinket betaling (artikel 3, stk. 1, litra a-d), men indeholder også regler om kreditors ret til at kræve rimelig kompensation af skyldneren for alle relevante omkostninger ved inddrivelse, der skyldes skyldnerens forsinkede betaling (artikel 3, stk. 1, litra e). Direktivet indeholder desuden regler om indgreb over for vilkår vedrørende betalingsdagen og følgerne af forsinket betaling, der er klart urimelige over for kreditor (artikel 3, stk. 3-5), om retlig anerkendelse af ejendomsforbehold (artikel 4) samt om inddrivelsesprocedurer for ubestridte krav (artikel 5).

Direktivets regler finder kun anvendelse på betalinger, der foretages som vederlag for handelstransaktioner. Ved »handelstransaktioner« forstår forretningsmæssige transaktioner mellem virksomheder eller mellem virksomheder og ordregivende offentlige myndigheder mv., som indebærer levering af varer eller tjenesteydelser mod vederlag. Det er ikke defineret i direktivet, hvad der skal forstås ved varer eller tjenesteydelser. Begreberne må dog formentlig skulle fortolkes forholdsvist bredt. Omfattet af tjenesteydelsesbegrebet vil bl.a. være ydelser fra liberale erhverv, jf. direktivets betragtning 14 forudsætningsvis. Også ydelser i form af pengelån må formentlig anses for omfattet af tjenesteydelsesbegrebet. Udtrykket »varer« må i hvert fald skulle forstås som dækkende fysiske løsørengsstande. Det må antages, at aftaler om køb af fast ejendom falder uden for direktivet.

Uden for direktivet falder bl.a. betalinger i forbrugerforhold. Det fremgår endvidere af betragtning 13, at direktivet ikke regulerer betalinger i henhold til lovgivningen om checks og veksler eller betalinger som kompensation for skade, herunder betalinger fra forsikringselskaber. Direktivet finder således ikke anvendelse på betalingsforpligtelser, der ikke udspringer af et kontraktforhold. I kontraktforhold må direktivet antages kun at omfatte selve betalingsforpligtelsen i henhold til den indgåede aftale om levering af varer eller tjenesteydelser.

Hovedelementet i direktivet er som nævnt regler om morarente i tilfælde af forsinket betaling.

Efter direktivet skal det fastsættes, at kreditor har krav på morarente ved forsinket betaling. Det er dog en forudsætning, at kreditor har opfyldt sine aftalemæssige og lovbestemte forpligtelser, og at skyldneren er ansvarlig for forsinkelsen (artikel 3, stk. 1, litra c).

Der skal betales morarenter fra dagen efter sidste rettidige betalingsdag eller efter udløbet af betalingsfristen, hvis en sådan dato er fastsat i parternes aftale (artikel 3, stk. 1, litra a).

Er der ikke fastsat en dato for rettidig betaling i aftalen, påløber der morarenter fra 30 dage efter dagen for skyldnerens modtagelse af en faktura eller en tilsvarende betalingsanmodning. Hvis det er usikkert, hvornår skyldneren har modtaget fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning, eller hvis fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning er modtaget før den dag, hvor skyldneren modtager varerne eller tjenesteydelserne, skal 30-dages fristen beregnes fra sidstnævnte dag. Hvis det er aftalt eller bestemt i lovgivningen, at der skal gennemføres en godkendelses- eller kontrolprocedure, hvorved varernes eller tjenesteydelsens overensstemmelse med aftalen skal konstateres, og skyldneren modtager fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning inden eller på den dato, hvor denne godkendelse eller kontrol finder sted, skal fristen regnes fra 30 dage efter datoen for godkendelse eller kontrol (artikel 3, stk. 1, litra b).

Medlemsstaterne kan i deres lovgivning forlænge 30-dages fristen til en 60-dages frist for bestemte kategorier af aftaler. Det er imidlertid en betingelse herfor, enten at den pågældende frist gøres ufravigelig, eller at der fastsættes en ufravigelig morarentesats, som er væsentlig højere end den rente, der følger af direktivet (artikel 3, stk. 2).

Morarentesatsen skal efter direktivet fastsættes på grundlag af den rentesats, som Den Europæiske Centralbank har anvendt i forbindelse med dens seneste væsentlige refinansieringsaktion inden den første kalenderdag det pågældende halvår (artikel 3, stk. 1, litra d), og hertil skal fastsættes et tillæg på mindst 7 pct. For medlemsstater, der ikke deltager i tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union, dvs. bl.a. Danmark, skal morarenten svare til det pågældende lands centralbanks tilsvarende rente (+ det nævnte procenttillæg), og renten på den første kalenderdag i det pågældende halvår skal på tilsvarende måde gælde for de næste 6 måneder (artikel 2, stk. 4, og artikel 3, stk. 1, litra d).

Aftalte vilkår om betalingsfristen eller konsekvenserne af forsinket betaling, der efter en konkret bedømmelse må anses for at være klart urimelige over for kreditor, skal enten ikke kunne påberåbes af skyldneren eller give kreditor grundlag for krav om skadeserstatning. I de tilfælde, hvor det pågældende aftalevilkår ikke kan påberåbes af skyldneren, skal aftalen udfyldes med de lovbestemte vilkår, medmindre de nationale domstole fastsætter andre, rimelige betingelser. Der skal i kreditorernes og konkurrenternes interesse findes egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af klart urimelige kontraktvilkår til ophør (artikel 3, stk. 3-5).